

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

Zondagsschoolvergaderingen

ZULKE ZONDAGSSCHOOLVERGADERINGEN kunnen toch zoo echt nuttig en tot veel zegen zijn."

Uit Almelo, waar onlangs een Zondagsschoolvergadering werd gehouden van Zondagsschool-onderwijzers en -onderwijzeressen uit die streek van ons land, werden mij dezer dagen bovenstaande regelen geschreven.

Deze opmerking stond in verband met een bespreking, die er was gevoerd over de vraag, hoe wij onze kinderen leeren geven. Er was gevraagd, of het niet goed was, en noodig, en gezegend, nu en dan de kinderen, die Zondagsschool- en Bijbelonderricht ontvangen, er op te wijzen, welke groote voorrechten dit toch zijn, en hoeveel kinderen in verre landen daarvan geheel verstoken blijven; om hen dan op te wekken, hierover na te denken en zichzelf af te vragen, of zij niet eens iets zouden afzonderen, misschien ten koste van eigen genoegens, en daardoor meewerken, dat ook in verre landen zulk een werk kan worden verricht.

Toen de vergadering was afgelopen, hebben zij, die in Almelo plaatselijk Bijbelsch onderwijs geven aan de jongelui, biddend met elkaar over deze aangelegenheid gesproken, en ze daarna den kinderen voorgehouden. Spontaan hebben toen dezen de door henzelf bijeengebrachte gelden voor een uitstapje, ter beschikking gesteld voor Zondagsscholen, te houden in China.

Dit is wel een heerlijke uitwerking van een onderlinge bespreking over de belangen des Heeren.

En daar gaat het toch eigenlijk om. Namelijk, dat onze ontmoetingen en samensprekingen praktisch doel treffen.

Het is zoo goed, conferenties te hebben, waarin de Schrift wordt onderzocht en Bijbelkennis wordt bevorderd, maar deze hebben tevens ten doel, de onderlinge gemeenschap te versterken, en allen, die op eenigerlei wijze in 's Heeren werk arbeiden, te bemoedigen, en op nieuwe wegen te wijzen, waarin de Heiland kan worden gediend.

Maar niet minder noodig is het, wanneer arbeiders in 's Heeren wijngaard bijzonderlijk samenkomen, om te spreken over de methode van werken, over de arbeidsvelden, enz. Welnu, dit geldt dan zeer zeker ook 't werk onder de kinderen. Hoe goed is het om met hen, die in denzelfden arbeid bezig zijn, te bespreken, hoe men zal vertellen, waarop men de kinderen zal wijzen; te bespreken ook, hoe men zich in betrekking tot de handhaving der tucht heeft te gedragen; te bespreken tenslotte om toch met allen ernst vast te houden aan den Bijbel, aan de historie der Schriften, en de kinderen te leiden tot Jezus Zelf. Hoe goed is het ook elkaar te wijzen op dingen, waarin men de kinderen al vroeg moet onderwijzen, b.v. dankbaarheid, en de waarheid, dat het zaliger is te geven dan te ontvangen.

Laat ons dan blij zijn, als we plaatselijk, of in verbinding met anderen uit verschillende plaatsen van ons land, vergaderingen kunnen houden, waarin de Bijbelsche geschiedenissen en de belangen der jeugd worden besproken.

Maar — laat het geen vorm worden. Helaas is dat wel eens het geval. Men geeft zich aan het werk en bezoekt ook genoemde samenkomsten, maar neemt zoo weinig waarlijk ter harte, wat de Geest van God werkt. O, het is zoo noodig, dat vooral het kinderwerk biddend wordt verricht. Daarom zijn de bidstonden, met de Zondagsschoolvergaderingen verbonden, ook zoo belangrijk. Maar — ook deze bidstonden moeten geen vorm worden! Ook daar moet de Geest werkzaam zijn, en moeten de opmerkingen, die tot ons komen, een goede plaats vinden, tot heil der jeugd en tot verheerlijking van den grooten Kindervriend.

In hetgeen hierboven uit Almelo is meegedeeld, hebben wij een behartigenswaardig voorbeeld.

IN DEN GREEP VAN MAMMON

DOOR L. PENNING

DE WIJN HAD DE LEVENSGEESTEN verfrischt, en de grijsaard begon weer te spreken, terwijl zijn kinderen en Nellie met treurende harten bij hem zaten. Het groote licht was uitgegaan, en Alberdien had de lamp aangestoken.

„Voor den laatsten keer in den leuningstoel!” zei de grijsaard. „Verleden Vrijdag voor den laatsten keer naar Schildhuis geweest! En den Zondag te voren voor den laatsten keer naar de kerk!”

De grijsaard bezat nog een zeldzame helderheid van geest. Hij roemde niet in zijn braafheid, en had hij iets goeds tot stand gebracht in den kring, waarin de Heere hem had geplaatst, dan was het Gods genade geweest. Als hij van Jezus sprak, dan kwam er een lichtstraal in die stervende oogen.

„Ik heb Hem veel te danken,” zei de grijsaard; „onuitsprekelijk veel! Alles, alles!”

Soms sprak hij tot Jezus. Dan zeide hij: „Dierbare Heiland! Ik ben door Uw lijden en sterven gereinigd van alle zonde en schuld. Ik vertrouw U geheel en al, omdat Gij daardoor verheerlijkt wordt, en Gij zult mij veilig leiden door het dal van de schaduwen des doods.”

Zijn blik gleed door de kamer; langs den schoorsteenmantel, waar prachtige pullen stonden en een marmeren pendule. Aan den wand hingen fraaie schilderijen; recht tegenover hem stond een kostbare gebeeldhouwde kast, en daarnaast hing de wandtekst, voor eenige dagen van den haveloozen koopman gekocht.

Lang starde de stervende naar dien tekst, en Anton zag de zorg op het gelaat van zijn vader. Hij vroeg zijn vader, of deze nog iets te zeggen had, en de grijsaard wees met den bevenden arm naar dien tekst.

„Dat heb ik je te zeggen, mijn zoon.”

Het was een stem vol teederheid en ernst. Zoo zullen de patriarchen hebben gesproken bij hun scheiden...

Alberdien had zich verwonderd, omdat de oude man er op had gestaan, dien wandtekst te koopen, en Antons verwondering was niet geringer.

„Heb ik dan aanleg voor de gierigheid, vader?”

Er lag geen verwijt in die stem maar wel droefheid. Anton was zich niet bewust, dat zijn hart tot gierigheid neigde, en Alberdien werd versterkt in de meening, dat vader zich vergiste. Maar de grijsaard kende zijn zoon beter, dan deze zich zelf kende, en daarom waarschuwde hij zijn zoon.

„Neem den tekst ter harte, m'n jongen!”

„Ik zal het doen,” antwoordde Anton op eerbiedigen toon.

Voor al in deze plechtige ure mocht er geen tegenspraak zijn, en zij was er ook niet. En het eerbiedige antwoord verhelderde het gelaat van den stervende.

Wout Noordanus, de vader van Otto, trad binnen. Hij was ouderling in de gemeente en reeds dicht bij de zestig; hij was laat getrouwd. Hij had niet gebeld, maar was achterom gekomen, door de keuken, en vernemend, dat Oom Jan op zijn uiterste lag, wilde hij afscheid nemen van den ouden, beproefden vriend.

„Is het licht, Oom Jan?”

De grijsaard legde de hand op het hart en zeide: „Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij God, door onzen Heere Jezus Christus.”¹⁾

„Vrede, Wout,” ging de grijsaard voort, „vrede.”

Hij legde den nadruk op dat woord, en Noordanus maakte een toestemmend gebaar, terwijl hij bij den stervende zat, de armen op de knieën geleund.

Er volgde een lang stilzwijgen.

Er was geen benauwdheid meer, maar de ademhaling werd zwakker.

„De Heere schudt je stervenspeluw zacht, Oom Jan,” zei Noordanus.

„Jezus staat vlak bij mij, Wout; Hij ondersteunt het moede hoofd — zie je Hem niet? Ik zie Zijn gezegend

¹⁾ Rom. V : 1.